

самото събытіе хладнокрѣвно, съ сичкыѣ необходимы подробности: *дѣ, кога и какъ* са е тѣ случило. Тѣй, въ епическата поезія предѣ читателя са свѣява не самѣ си поетѣтъ каквото въ лирическата поезія, а външны евенія които авторѣтъ наблюдава и изобразява въ качеството на единѣ зритель.

Видове на епическата поезія. — Най-главныѣ видове на епическата поезія сѣ: приказка, посма, романъ и повѣсть.

Приказката е простодушнѣ разсказъ на измыслена нѣкоя случка, която е станѣла подѣ вліяніето на магіи или други свѣрхестественны силы. Тя вынѣгы почти има аллегорически смѣсль, като заключава въ себя си нѣкоя нравственна истинна или преданіе отѣ полубаснословната старина. Каквото пѣснитѣ, и приказкыѣ бывать *народны*, които представяѣтъ сичкото богатство на народната фантазія, и *художественны*, които предаватѣ измыслицыѣ на народа въ обработенѣ видѣ или въ изящна форма. Най-голѣма извѣстность имаѣтъ арабскыѣ приказкы, събраны подѣ името *Хизляда и една ноцѣ* по арабскы *елиф-лейли*. Нашитѣ народны приказкы ѣще не са знаѣтъ; една само има извадена на свѣтъ отѣ покойнаго Момчилова, подѣ името „Дѣдо Трактѣ.“ (Гл. неговыѣ *първыи* и *вторыи прочетѣ* отѣ 1869.)

Посма (отѣ *поѣма*, роѣше — твореніе) е повѣствованіе на измыслена нѣкоя случка посредствомѣ която са изобразява отѣ поетическа страна живота на цѣлѣ народѣ или на една кога-да-е часть отѣ обществото. Поемата бывать: *сказочна* или *героическа*, съставена отѣ сказанія за първобытныѣ времена на народа; и *лирическа* или *историческа*, която заемва своето съдържанье отѣ исторіята или отѣ съвременныя животѣ. Най-знаменитыѣ героически поемы сѣ: у Индейцыѣ — *Раманна* и *Маабарата*; у Персыѣ —